

בבית המשפט העליון

ע"א 4603/22

לפני: כבוד השופט א' שטיין

המערערת: הפועל ניר רמת השרון

נגד

המשיב: פקיד שומה כפר סבא

בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט מרכז-לוד (השופט ש' בורשטין) שניתן ביום 24.4.2022 בע"מ 65109-02-19

בשם המערערת: עו"ד שרית חודרה

החלטה

1. לפניי בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ש' בורנשטיין) אשר ניתן ביום 24.4.2022 בגדרו של ע"מ 65109-02-19, ואשר דחה את ערעורה של המערערת לפנינו, הפועל ניר רמת השרון, על שומה שהוציא לה המשיב, פקיד השומה כפר סבא.
2. לאחר שהמחלוקת צומצמה במהלך ניהול ההליך בבית משפט קמא, גדרי המחלוקת בערעור נוגעים לשניים: (1) תוספת מקדמות בשל הוצאות עודפות לשנים 2013-2016; ו- (2) ניכוי מס במקור בגין הוצאות אש"ל לספורטאי חוץ.
3. בנוגע לתוספת המקדמות – אין מחלוקת על כך שהמערערת לא צירפה כל אסמכתא הנוגעת להוצאותיה הנטענות, אולם לטענתה היה על בית משפט קמא להסתפק בהצהרותיה לפניו שהאסמכתאות הנדרשות הוצגו למשיב על-מנת לקבל את ערעורה; בנוגע לניכוי הוצאות האש"ל, המערערת טענה שבהתאם לתקנה 1(2) לתקנות מס הכנסה (ספורטאי חוץ), התשנ"ח-1998, היא רשאית לנכות סכום של 230 ש"ח מהכנסתו של ספורטאי חוץ בגין הוצאות מזון, וזאת מבלי להציג אסמכתאות המאמתות את הוצאת ההוצאות על ידי ספורטאי החוץ.
4. בית משפט קמא דחה את ערעור המערערת על שני ראשיו, תוך חיוב המערערת בהוצאות המשיב בסך 25,000 ש"ח. בנוגע לתוספת המקדמות קבע בית משפט קמא

שהמערערת לא הציגה כל אסמכתא לתמיכה בטענותיה; ומשכך, לא עמדה בנטל המוטל עליה; בנוגע לניכוי הוצאות האש"ל, קבע בית משפט קמא שהמערערת אינה מבחינה בין דרך הוכחתה של ההוצאה לבין עצם הזכות לנכות את ההוצאה. נקבע כי גם אם התקנה האמורה אינה דורשת הצגת אסמכתאות אין היא מזכה בניכוי אוטומטי.

5. נגד פסק דינו של בית משפט קמא הגישה המערערת את הערעור ואתו את הבקשה לעיכוב ביצוע המונחת לפניי.

6. בבקשה לעיכוב ביצוע נטען שסיכויי הערעור טובים ושמאזן הנוחות נוטה באופן מובהק לטובתה של המערערת. לעניין מאזן הנוחות נטען שלמשיבה לא ייגרם כל נזק מאי ביצועו של פסק הדין בעת הזו, שכן חיוב המערערת נושא הפרשי הצמדה וריבית. לעומת זאת נטען ביחס למערערת שיש לקחת בחשבון "נזקים נוספים שעלולים להיגרם למבקשת במהלך הדרך, לרבות חוסר יכולת לעמוד בהתחייבויות התקציביות, בשם הטוב, בירידת ליגה ובעקבות כך אובדן ספונסרים, תקציבי פרסום וכיוצא באלה. במקרה דנן, דחיית הבקשה לעיכוב ביצועו של פסק-הדין עלולה להביא את המבקשת עד כדי פשיטת רגל".

7. דין הבקשה לעיכוב ביצוע להידחות, וזאת גם מבלי להידרש לתשובת המשיב לבקשה.

8. כפי שכבר הזדמן לי לסכם בע"א 109/20 מנורה מבטחים חברה לביטוח בע"מ נ' פלוני, פסקאות 11-12 (12.3.2020): "הלכה היא עמנו כי בעל דין אשר זכה במשפטו יהנה מפירות זכייתו בסמוך למועד פסק הדין ומבלי שיידרש להמתין לתוצאות הערעור שהוגש על פסק הדין (ראו: ע"א 6042/14 נעימה נ' מדינת ישראל (17.12.2014); ע"א 3344/15 אשכנזי נ' גלי (15.6.2015) [...]); ע"א 8579/18 הסתדרות מדיצינית הדסה נ' פלוני (8.1.2019) (להלן: עניין הדסה)); וכך גם מצווה תקנה 466 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, אשר קובעת כי הגשת ערעור אינה מעכבת את מימושו של פסק הדין מושא הערעור [עיקרון זה מעוגן כעת בתקנה 145(א) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 – א.ש.]. חריגה מהכללים האמורים תיתכן רק במקרים בהם הוכח על ידי המבקש כי סיכויי ערעורו הם טובים במיוחד וכי מאזן הנוחות נוטה לטובתו, שכן ככל שלא יעוכב ביצועו של פסק הדין והערעור יתקבל לא ניתן יהיה להשיב את המצב לקדמותו (ע"א 1900/13 המועצה האזורית רמת נגב נ' עמישב נחום (5.5.2013); ע"א 8898/13 אהרון נ' עובדיה (20.1.2014)). לא זו אף זו: מקום שמדובר בפסק דין המטיל חיוב כספי, הנחת המוצא היא כי התשלום הכספי אינו יוצר מצב בלתי הפיך. כפועל יוצא מכך, על מבקש עיכוב הביצוע מוטל הנטל להוכיח כי מקרהו הוא חריג וכי קיים חשש ממשי שלא ניתן יהיה לגבות בחזרה את הכספים ששולמו. על המבקש מוטל אפוא להוכיח, באמצעות ראיות מוצקות, כי מצבו הכלכלי של המשיב לא יאפשר לו להשיב את המצב לקדמותו היה והערעור יתקבל, או שיש חשש ממשי כי הכסף יוברח אל מחוץ

לישראל (ראו: עניין הדסה, פסקה 14). מבין שני השיקולים הללו – סיכויי הערעור ומאזן הנוחות – למאזן הנוחות יש מעמד בכורה (ראו: עניין הדסה; ע"א 7898/14 שחאדה נ' רזוק חברה לעבודות בע"מ (13.1.2015)).

9. אכן, כפי שטוענת המערערת, הפסיקה קבעה שבמקרים מסוימים יש באפשרות שמימוש פסק הדין יביא להתמוטטותו הכלכלית של המערער כדי לקבל את בקשתו לעיכוב ביצוע, אלא שבאותם המקרים מוטל על המערער הנטל להוכיח את טענתו בדבר הסכנה שבמימושו המיידית של פסק הדין. יפים לעניין זה דבריו של השופט א' מצא (כתוארו אז) בבש"א 8240/96 חנני נ' פקיד שומה חיפה, פ"ד נ(5) 403, 405 (1996):

"הכלל הבסיסי הוא כי מצבו הכלכלי של מערער שהוטל עליו חיוב כספי אינו מהווה שיקול במסגרת שקילת בקשתו לעכב את ביצוע פסק הדין [...] ברם, גם אם אין המדובר בעמדה גורפת – משמע שלפעמים יש מקום לשקול אף את מצבו הכספי של המבקש ואת האפשרות שיתמוטט כלכלית [...] – הרי שההתחשבות במצבו של המבקש ובהשפעת ביצועו המיידית של פסק הדין על מצבו מותנית, לטעמי, בשלושה: ראשית, בכך שהמבקש יניח תשתית עובדתית מספקת לטענותיו באשר לנזקים שייגרמו לו כתוצאה ממימוש פסק הדין, למהותם ולאפשרות תיקונם, ולצורך כך על המבקש להגיש תצהיר שבו יפורטו היטב העובדות אשר עליהן נסמכות טענותיו" (ההדגשה הוספה – א.ש.).

10. בענייננו-שלנו המערערת לא עמדה בנטל להוכיח את טענותיה בנוגע למאזן הנוחות. כל שהציגה המערערת בבקשה שלפניי הוא טענה ערטילאית בנוגע ל"נזקים שעלולים להיגרם במהלך הדרך" וכי "דחיית הבקשה לעיכוב ביצוע עלולה להביא את המבקשת עד כדי פשיטת רגל". בכך, לטעמי, לא די. על-מנת לטעון שיש להחיל את החריג הקיצוני והנדיר לפיו לא ימומש פסק דין בשל מצבו הכלכלי של המערער אין די בהצהרות בעלמא, אלא יש "להיכנס למספרים", לפרט באופן קונקרטי את הנזק הצפוי ולהוכיח זאת באסמכתאות אמינות. כמו כן, צריך המבקש לשכנע את בית המשפט בכך שעיכוב הביצוע המבוקש לא יפגע בסיכוייו של המשיב לממש את פסק הדין, גם אם במועד מאוחר יותר, במקרה שהערעור יידחה. בנסיבות אלה איני רואה צורך להידרש לסיכויי הערעור.

11. סוף דבר – הבקשה נדחית. משלא נתבקשה תשובה לא יינתן צו להוצאות.

ניתנה היום, י"א בתמוז התשפ"ב (10.7.2022).

